

SKAT 1. februar 2020

DEBATINDLÆG

Cepos bekræfter, at de rigeste stikker af

Skrevet af

Lars Andersen

Direktør

De allerrigeste er stukket af fra resten af befolkningen. Det bekræfter nye tal fra Cepos. Den rigeste procent tjener i dag langt mere end for år tilbage. Samtidig er deres indkomstskat faldet. Det er et faktum, at når vi giver skattelettelser til de rigeste, så mister vi penge i kassen, og uligheden stiger.

Kontakt

Direktør

Lars Andersen

📞 40 25 18 34

✉️ la@ae.dk

De allerrigeste er stukket af fra resten af befolkningen. Det bekræfter nye tal fra Cepos. Den rigeste procent tjener i dag langt mere end for år tilbage. Samtidig er deres indkomstskat faldet. Det er et faktum, at når vi giver skattelettelser til de rigeste, så mister vi penge i kassen, og uligheden stiger.

De rigeste danskere betaler en stigende del af de samlede skatter. Det kunne man læse i [Berlingske i sidste uge](#). Ifølge Cepos betaler den rigeste procent 9,3 procent af de samlede skatter, selvom der er givet store skattelettelser. Udlægningen fra Cepos, Liberal Alliance og Venstre var, at nu måtte det være slut med at tale om, at der er nogen, der stikker af i toppen.

Men det er jo netop, fordi toppen er stukket af, at den rigeste procent trods skattelettelser betaler en større andel af de samlede skatter.

Tallene illustrerer meget godt, at [uligheden i Danmark](#) er steget gennem årtier – som den også er i mange andre lande. Ser vi på den rigeste procent de sidste årtier, så havde de i år 2000 en indkomst efter skat på lidt mere end 1 mio. kr. I 2017 er deres indkomst steget til 1,7 mio. kr. efter skat og rensat for prisstigninger. En stigning på 66 pct. For danskerne i gennemsnit er den tilsvarende indkomststigning på knap 30 pct.

Samtidig med, at de rigeste er blevet markant rigere, så er deres indkomstskat faldet. [Ser vi på indkomstskatten](#) som andel af bruttoindkomsten, så var den 41,6 pct. i 2002. I 2017 er den faldet til 37,1 pct.

Konklusionen på, at de rigeste betaler en større andel af skatterne i Danmark, er dermed, at de er stukket af indkomstmæssigt fra resten af befolkningen.

Udover en ret mærkværdig læsning af tallene, så blev de fejlagtigt udlagt som, at skattelettelserne nærmest har finansieret sig selv. Til Berlingske er [professor Sandemann Rasmussen](#) citeret for, "at man over tid godt kan få flere penge i kassen, selv om man sætter visse skatter ned". Det er da en nyhed, der vist er for god til at være sand, hvis det skal forstås sådan, at skattelettelser har været selvfinansierende. Og det er heller ikke tilfældet. Der må vist være tale om en misforståelse. Der findes simpelthen ikke empirisk belæg for den påstand.

Skatteministeriet har i deres seneste '[Skattepolitisk redegørelse 2019](#)' set på virkningen af forskellige skatter. Reduceres topskatten, så har det en selvfinansieringsgrad på omkring 30 pct. Ikke så overraskende betyder det, at staten mister penge, når skatterne sænkes. I den skattepolitiske redegørelse kan man sam-tidig læse, at når man sænker fx topskatten, så øges uligheden. Der er altså to effekter af skattelettelser i toppen: Vi mister penge i kassen, og uligheden stiger.

Uanset hvordan Cepos og andre udlægger teksten, så kan de ikke løbe fra, at topskattelettelser skal finansieres, og de øger uligheden.

De bredeste skuldre bærer heldigvis stadig mest. Det er godt og er ikke så overraskende i et progressivt skattesystem. Det rykker imidlertid ikke ved, at skattesystemet i dag er mindre progressivt end for år siden. Og samtidig er de rigeste blevet markant rigere.

Bragt i Berlingske den 1. februar 2020